

да възстановятъ България, а съ това да под-
копаятъ могъществото на османското цар-
ство. Обаче всичкитѣ настоявания на Парче-
вича останали напраздно. Въ тая послѣдняя
и многонадеждна обиколка неуморимиятъ пат-
риотъ умрѣлъ на 26 Юлий, 1674 г. въ гр.
Римъ. По такъвъ начинъ архиепископъ Петъръ
Парчевичъ, най-великиятъ българинъ въ ХVІІ
вѣкъ, е оставилъ своитѣ старчески кости да-
лечъ отъ България, и то въ това именно врѣ-
ме, когато е билъ най-много прѣпълненъ съ
мжки, старания и грижи за освобождението
на своята несчастна родина.

Около същото врѣме е умрѣлъ и негови-
ятъ сподвижникъ, прѣстарѣлиятъ архиепис-
копъ Петъръ Бакшичъ, и дѣлото на освобожде-
нието прѣминало въ много по-неопитни рѣцѣ.

Въ това врѣме турцитѣ все по-вече и по-
вече се усиляли, до дѣто най-послѣ въ 1683
г. великиятъ везиръ Кара-Мустафа заградилъ
Виена съ 250,000 войници и държалъ града
20 дена въ обсада. Нъ скоро австрийцитѣ,
поляцитѣ и венециянитѣ се съединили про-
тивъ общия си неприятель. Поляцитѣ се я-
вили подъ стѣнитѣ на Виена, разпрѣснали
грамаднитѣ турски пълчища и отървали гра-
да отъ разграбване и разрушение. Слѣдъ то-
ва турцитѣ почнали вече да губятъ. Въ про-
дължение на 5 години съюзнитѣ войски от-
нели назадъ Маджарско и въ 1688 г. австрий-
цитѣ се появили подъ стѣнитѣ на Бѣлградъ.

Тогава чипровскитѣ съзаклятници помис-
лили, че е дошло врѣмето да възстанатъ. Тѣ
повдигнали народа отъ чипровското воевод-
ство и се събрали въ Кутловица, подъ на-